

Η ιστορία του τραπεζίτη Τζων Γαβριήλ Μπόρκμαν, αποτελεί το προτελευταίο έργο του σημαντικού Νορβηγού θεατρικού συγγραφέα. Γραμμένο τέσσερα χρόνια πριν κλείσει τον κύκλο του ο 19ος αιώνας, ανήκει κατ' αρχήν στην εποχή του αλλά αναμφίβολα φέρει και μια αύρα διαχρονικότητας.

Τη διαχρονικότητα του, την υπερασπίζονται τόσο η πλειοψηφία των κριτικών όσο και ο ίδιος ο δημιουργός που βάζει τον πρωταγωνιστή του στην Γ' πράξη να μονολογεί:

«...Τίποτα καινούργιο δεν θα γίνει. Κι' ό,τι παλιό δεν ξαναγίνεται. Το μάτι. Η ματιά... είναι η ματιά μας που δίνει νόημα στα πράγματα. Μια ξαναγεννημένη ματιά μεταμορφώνει το παλιό. Κάτω από το καινούργιο βλέμμα το παρελθόν αλλάζει.»

Σεναριακά, τα στοιχεία που πραγματεύεται ο συγγραφέας ασφαλώς διακρίνονται για την διαχρονικότητά τους. Το κυνήγι της δύναμης, η απληστία, η πτώση, η τιμωρία, ο αποκλεισμός, ο έρωτας και ο θάνατος. Ενυπάρχουν σε κάθε κοινωνία και καταγράφονται από τις απαρχές της ιστορίας. Η κάθε εποχή τα φέρνει, τα εκφράζει διαφορετικά, αλλά ο πυρήνας παραμένει σχετικά αμετάβλητος.

Το στόρυ: Ο τραπεζίτης Μπόρκμαν έχει εκτίσει πενταετή φυλάκιση για κατάχρηση. Επιστρέφει στο σπίτι του, στην αφάνεια και παραμένει εκεί αποκλεισμένος στον πάνω όροφο επί σειρά ετών. Μέσα σε μία παγωμένη νύχτα, η σύζυγός του, ο γιος του

και η δίδυμη αδελφή της γυναίκας του, ζωντανεύουν με τρόπο δραματικό το παρελθόν τους, αφήνουν ελεύθερα τα πάθη τους συγκρούονται και

ο θάνατος έρχεται να λύσει την αγωνία του τραπεζίτη για το μέλλον.

Η παράσταση: Στη θέατρο “Δημήτρης Χόρν” ο Σταμάτης Φασουλής σκηνοθετεί τον Γιώργο Κιμούλη, την Πέμη Ζούνη και την Σμαράγδα Σμυρναίου στους κεντρικούς ρόλους και θέτει πάλι τα ζητήματα. Κοστούμια όμορφα, σκηνικό λιτό, ρυθμός μεταβαλλόμενος, διάλογοι ισχυροί, κοφτεροί. Ο Κιμούλης αλωνίζει τη σκηνή με το γνωστό του τρόπο, η Ζούνη μας καταλαμβάνει ευθύς εκ πρώτης στιγμής με αυτή την ήσυχη γοητεία που εκπέμπει και η Σμυρναίου πετυχαίνει να δημιουργήσει το κλίμα εκείνης που νίκησε αλλά δεν κέρδισε, με όλη το στρυφνό και το ξινό του χαρακτήρα που οφείλει να ερμηνεύσει. Μια μικρή έτσι, κρίση, μόνον από την ταπεινότητά του. Μου δημιουργήθηκε η εντύπωση ότι το σύνολο των ηθοποιών ασκούν, ενίοτε, την τέχνη τους με μια επιτηδευμένη μανιέρα εποχής. Λίγο υπερβολική, λίγο στομφώδη και όλο αυτό επί τούτου. Ίσως το επιβάλει το ύφος του έργου. Ίσως και να ήταν ιδέα μου.

Πολύ ταιριαστή η μουσική επένδυση που ρέει στην εισαγωγή και ανάμεσα στις πράξεις. Ο μακάβριος χορός, του Γάλλου συνθέτη Camille Saint – Saens, σύγχρονου του Ίψεν, μπορεί να μην έγινε θερμά αποδεκτός στην εποχή του, σήμερα όμως αναγνωρίζεται καθολικά.

Για το τέλος μια παρατήρηση. Το κοινό που παρακολούθησε την παράσταση, της προηγούμενης Πέμπτης, αποτελείτο σε συντριπτική πλειοψηφία από γυναίκες. Οι περισσότερες ώριμες χωρίς να λείπουν όμως και οι νεανικές παρουσίες. Μόλις 15 ανδρικά κεφάλια στα σχεδόν εκατό άτομα που παρακολούθησαν την συγκεκριμένη παράσταση. Αν αυτό είναι ένα φαινόμενο που διέπει το σύνολο των παραστάσεων ζητά κάποια ερμηνεία.

Συντελεστές:

Μετάφραση – Σκηνοθεσία: **Σταμάτης Φασουλής**

Σκηνικά: **Εύα Μανιδάκη**

Κοστούμια: **Ιωάννα Τσάμη**

Σχεδιασμός Φωτισμών: **Λευτέρης Παυλόπουλος**

Βοηθός σκηνοθέτη: **Γιώργος Λύρας**

Φωτογραφίες παράστασης: **Γιώργος Καβαλλιεράκης**

Τους ρόλους ερμηνεύουν:

Γιώργος Κιμούλης, Πέμη Ζούνη, Σμαράγδα Σμυρναίου, Γιώργος Ζιόβας, Αμαλία Νίνου, Νάνα Παπαδάκη, Γιάννης Καπελέρης, Ελευθερία Μπενοβία.